

A Study of Soil microtopography using photogrammetry and laser-scanning methods

Mohammad Reza Mirzaei Gharelar, Stéphane Ruy, G.H. Ghazavi, Christina Bogner

► To cite this version:

Mohammad Reza Mirzaei Gharelar, Stéphane Ruy, G.H. Ghazavi, Christina Bogner. A Study of Soil microtopography using photogrammetry and laser-scanning methods. Journal of Science and Technology of Agriculture and Natural Resources, 2009, 12 (46), pp.757-770. hal-02654191

HAL Id: hal-02654191

<https://hal.inrae.fr/hal-02654191>

Submitted on 29 May 2020

HAL is a multi-disciplinary open access archive for the deposit and dissemination of scientific research documents, whether they are published or not. The documents may come from teaching and research institutions in France or abroad, or from public or private research centers.

L'archive ouverte pluridisciplinaire **HAL**, est destinée au dépôt et à la diffusion de documents scientifiques de niveau recherche, publiés ou non, émanant des établissements d'enseignement et de recherche français ou étrangers, des laboratoires publics ou privés.

بررسی دو روش فتوگرامتری و زبری سنج لیزری به منظور اندازه‌گیری میکروتوپوگرافی خاک

محمد رضا میرزا بی^{۱*}، استفان قوی^۲، غلامرضا قضاوی^۳ و کریستینا بوئر^۴

(تاریخ دریافت: ۱۳۸۶/۷/۳۰؛ تاریخ پذیرش: ۱۳۸۷/۲/۲۴)

چکیده

اساس کار ارائه شده بر مبنای تهیه یک مدل رقومی زمین (DEM) در دو ماقت با ابعاد 50×50 سانتی متر و با شرایط زبری متفاوت (زبری تندر و زبری ملایم) می‌باشد. برای تهیه DEM از دو روش زبری سنج لیزری و فتوگرامتری استفاده شد. تصاویر فتوگرامتری در دو تکرار و در تاریخ‌های متفاوت به دست آمد. روش لیزری با داشتن صحت و دقت بسیار بالا به عنوان روش شاهد به منظور ارزیابی روش فتوگرامتری در نظر گرفته شد و سپس این دو روش با استفاده از پارامترهای مختلف آماری و خصوصیات خاک مانند هیستوگرام‌های شبیه و ارتفاع مورد مقایسه قرار گرفتند. در نهایت با استفاده از مدل‌های رقومی زمین دو روش میزان ضریب زبری تصادفی (RR) و حداقل نگهداشت سطحی خاک تعیین شد. RR عنوان نماینده میکروتوپوگرافی سطح خاک و یکی از عوامل کلیدی در بسیاری از فرآیندهای هیدرولیکی و فرسایش مورد مطالعه قرار گرفت. میزان خطای RR محاسبه شده به وسیله روش فتوگرامتری در مقایسه با لیزری به طور متوسط ۱۰ درصد در ماقت با زبری پایین و ۵ درصد در ماقت با زبری بالا می‌باشد. این میزان خطای در محاسبه حداقل نگهداشت سطحی (MDS) بین ۲ تا ۳۴ درصد یعنی حداقل حدود ۰/۱۷ میلی متر تغییر می‌کند. در این تحقیق روش، فتوگرامتری مدل رقومی با شبیه ملایم‌تری برای ماقت با زبری بالا در مقابل لیزری (یعنی به طور متوسط حدود ۴۰/۵ در برابر ۴۶ درجه برای لیزری) و شبیه تندتری برای ماقت با زبری پایین (متوسط ۵/۲۳ در مقابل ۷/۲۰ برای لیزری) ارائه داده است. نتایج این تحقیق نشان می‌دهد که روش فتوگرامتری روشی مناسب برای تخمینی با دقت کافی از میزان RR و تخمین مناسبی از میزان MDS می‌باشد.

واژه‌های کلیدی: فتوگرامتری، زبری سنج لیزری، زبری تصادفی، مدل رقومی زمین

مقدمه

نحوه پراکنش آن مهم می‌باشد. زمانی که مکانیسم اصلی ایجاد رواناب از نوع هورتونی (رواناب ایجاد شده به وسیله آب مازاد بر نفوذپذیری) باشد، کترل و هدایت رواناب سطحی به طور مستقیم به وسیله میکروتوپوگرافی سطح خاک صورت می‌گیرد.

آثار مخرب رواناب و فرسایش خاک حاصل از آن یکی از تهدیدات محیط زیستی در دنیا و در ایران به شمار می‌روند و به منظور کاهش اثرات منفی آنها شناخت فرایند ایجاد رواناب و

۱. استادیار مرتع و آبخیزداری، منابع طبیعی و زیست محیطی، دانشگاه یاسوج

۲. محقق مؤسسه تحقیقات کشاورزی اوینیون، فرانسه

۳. استادیار مرتع و آبخیزداری، دانشکده کشاورزی و منابع طبیعی، دانشگاه شیراز

۴. دانشجوی دکتری مدلسازی اکولوژیکی، دانشگاه بایرویت، آلمان

*: مسئول مکاتبات، پست الکترونیکی: mmirzaei@mail.yu.ac.ir

شده است) به طور مستقیم با خاک تماس برقرار می‌کنند. یکی از نارسایی‌های اصلی این وسایل تغییر سطح خاک بر اثر تماس دستگاه، زمان مورد نیاز برای جمع آوری داده‌ها و دقت کار می‌باشد. از این گروه می‌توان پروفیل متر سوزنی (۱۵) و یا روش استفاده از زنجیر ارائه شده توسط صالح (۲۲) را نام برد.

۲- روش‌های غیرتماسی (Noncontact methods) که وسایل اندازه‌گیری از سطح خاک فاصله داشته و با سطح خاک تماسی ندارند. اساس این روش‌ها بر دریافت امواج منعکس شده و امواج برگشتی می‌باشد. این علائم می‌تواند یک منبع اشعه مادون قرمز (۲۱)، یک منبع ماورای صوت (۲۰) و یا یک دسته اشعه لیزر (۳، ۹، ۲۳، و ۲۴) باشد. این نوع از زبری‌سنجهای بر عکس زبری‌سنجهای تماسی، بایستی واسنجی شوند. معمولاً برای تعیین مدل رقومی زمین از سطح یک خاک، باید ارتفاع نقاط را در ترانسکت‌های نزدیک به هم برداشت کرد.

به علت این که میزان نفوذپذیری قابل کنترل نمی‌باشد، هنوز هیچ روشی برای اندازه‌گیری مستقیم میزان واقعی نگهداشت سطحی (آب داخل چاله‌ها) وجود ندارد. با توجه به روش‌های موجود، تنها متغیر قابل دسترسی، میزان ظرفیت نگهداشت سطحی می‌باشد. گروهی از محققان با ارائه روابط آماری و با استفاده از شاخص‌های متفاوتی و در بعضی موارد، یکسری پارامترهای خارجی مانند شیب زمین سعی در برآورد ظرفیت نگهداشت سطحی داشته‌اند (۲، ۱۴، ۱۸ و ۲۳). این روش‌ها علی‌رغم تعیین نتایج نسبتاً مناسب، در دامنه‌ای خارج از داده‌های مورد استفاده برای تعیین رابطه اولیه، دارای دقت کافی نیستند (۱۴). معمولاً استفاده از الگوریتم‌های پرکردن (چاله‌های موجود در سطح خاک به صورت تدریجی پر می‌شوند و سپس چاله‌های پر شده سطح زمین با هم ادغام شده و به ترتیب چاله‌های بزرگ‌تر پر می‌گردند) و یا الگوریتم‌های خالی کردن مدل رقومی زمین (در این روش تمامی مدل رقومی زمین تا بالاترین ارتفاع یا قله موجود، از آب پر می‌شود و سپس با خالی کردن تدریجی آب نهایتاً مدل رقومی بدون چاله تعیین می‌گردد) به عنوان نماینده میکروتوپوگرافی زمین روشنی مناسب

زبری سطح خاک همان میکروتوپوگرافی و توزیع مکانی بلندی‌های سطح خاک در مقیاس سانتی‌متر تا دسی‌متر می‌باشد، البته در این مقاله دو کلمه معادل هم استفاده شده است. به طور کلی می‌توان دو نوع زبری عمده را تشخیص داد: ۱- زبری جهتدار (Oriented roughness) که بر اثر شبیه زمین یا نوع کاربری و یا تیماری که به وسیله وسایل کشاورزی صورت می‌گیرد، ایجاد می‌شود و ۲- زبری تصادفی (Random Roughness) که بر اثر توزیع ذرات و ریزدانه‌های خاک بر روی یک سطح صاف می‌باشد (۱ و ۷).

به نظر می‌رسد این فاکتور از دو جنبه مورد بررسی قرار گرفته است: ۱- اثر توپوگرافی (اصطکاک) روی سرعت جريان آب که عموماً با ضرایبی چون مانینگ و یا شری تفسیر می‌شود. ۲- اثر آن روی نحوه ایجاد رواناب که در این بخش عموماً زبری نماینده میزان ظرفیت نگهداشت سطحی در خاک می‌باشد و بنابراین در بعضی از مدل‌های رواناب و فرسايش مورد استفاده قرار گرفته است. معمولاً در این مدل‌ها از یکسری روابط تجربی برای تعیین ظرفیت نگهداشت سطحی استفاده می‌شود.

در واقع میزان زبری سطح خاک به طور هم‌زمان روی میزان ذخیره چالابی و میزان نفوذپذیری تأثیر می‌گذارد به طوری که جريان کلی نفوذپذیری بستگی به ارتفاع آب در سطح خاک دارد و در نتیجه قابلیت نفوذپذیری خاک بستگی به میزان آب ذخیره شده در داخل چاله‌ها دارد (۴). بنابراین با تعیین پر و خالی شدن چاله‌ها موجود در سطح خاک و ارتباط بین آنها؛ زمان پیدایش رواناب قابل پیش‌بینی خواهد بود ولی رسیدن به این هدف نیازمند توسعه و بهینه‌سازی وسایل اندازه‌گیری (مانند لیزرسنجهای و یا تجهیزات مورد استفاده در روش فتوگرامتری) موجود می‌باشد.

روش‌های اندازه‌گیری زبری خاک با استفاده از زبری‌سنجهای را می‌توان در دو کلاس بزرگ دسته‌بندی کرد: ۱- روش‌های تماسی (Contact methods) که در آنها وسایل مکانیکی (مانند میله‌های که روی یک قالب با فواصل مساوی و معین نصب

نیاز به توسعه یک متدولوژی برای تعیین میزان نگهداشت سطحی و نحوه تغییرات زمانی میکروتوپوگرافی بوده و برای این هدف نیاز به تهیه مدل رقومی زمین می‌باشد. از بین روش‌های موجود جهت تهیه مدل رقومی زمین، روش لیزری روش مرسوم است که نیاز به تنظیم بسیار دقیق داشته و به همین دلیل استفاده از آنها روی سایت مطالعاتی در خارج از آزمایشگاه بسیار محدود است. روشی که به تازگی برای مطالعه فرایند نفوذپذیری و رواناب استفاده می‌شود، روش فتوگرامتری یا فتوگرامتری است و هدف از انجام این تحقیق بررسی دقت و کارایی این روش می‌باشد.

مواد و روش‌ها

در این تحقیق از دو ماکت (شکل ۱) استفاده شد که دارای دو بافت زیری متفاوت (زیری بالا و ملايم) می‌باشند. نحوه ساخت این ماکت‌ها توسط کامفورست و دوال (۱۲) شرح داده شده است. ابتدا با استفاده از روش‌های زیری سنج لیزری و فتوگرامتری مدل رقومی زمین به دست آمد. سپس از روش لیزری به عنوان روش مرجع، برای سنجش دقت مدل رقومی زمین به دست آمده از روش فتوگرامتری استفاده شد. به این منظور از فاکتورهای متفاوتی همچون مقایسه مستقیم روی ترانسکت‌ها، هیستوگرام‌های ارتفاع و شب استفاده شد. در نهایت با استفاده از دو روش، شاخص‌های زیری تصادفی (RR) و حداکثر نگهداشت سطحی (به عنوان نماینده خصوصیات سطحی خاک) تعیین شدند. سپس با مقایسه نتایج دو روش، کیفیت روش فتوگرامتری در تعیین این خصوصیات مورد بررسی قرار گرفت.

روش لیزری

با استفاده از روش لیزری (شکل ۲) برای هر دو ماکت، مدل رقومی زمین به دست آمد. هر دو ماکت با زیری بالا و پایین دارای ابعاد 52×52 سانتی‌متر می‌باشند. فاصله بین هر برداشت ۲ میلی‌متر و میزان دقت عمودی 0.03% میلی‌متر می‌باشد. با استفاده از این برداشت‌ها مدل رقومی زمین تهیه شد.

جهت برآورد ظرفیت نگهداشت سطحی می‌باشد (۳۸، ۱۷ و ۲۴).

از طرف دیگر میزان ظرفیت نگهداشت سطحی یک متغیر ثابت می‌باشد که برای تخمین میزان رواناب در مقیاس کوچک ناکافی است. در واقع حداکثر نگهداشت سطحی است که معمولاً در مدل‌های هیدرولوژیکی به کار گرفته می‌شوند (۱۲)، که این متغیر با مدل‌های محلی (Local model) (در مقیاس کوچک) پیدایش رواناب سازگار نمی‌باشد، زیرا در این مقیاس ممکن است رواناب قبل از رسیدن به حداکثر نگهداشت سطحی، شروع شود (۱۶، ۱۰ و ۱۴).

تکنیک‌های تصویربرداری مانند فتوگرامتری روش‌های کاملاً جدیدی می‌باشند. مقالات اندکی نیز در این مورد انتشار یافته است و در این اوآخر توجه زیادی را به خود جلب کرده است (۲۳ و ۵). زریبی (۲۶) در یکی از حوزه‌های آبخیز پاریس، استفاده از دوربین‌های انعکاسی رقومی را برای بررسی کردن تغییرات میکروتوپوگرافی یک خاک لسی آزمایش کرده است. این کار تحت شرایط چند بارندگی صورت گرفته است. این گوریتم اجرایی به صورت اتوماتیک می‌باشد اما نقاط متناظر مربوط به واسنجی هنوز هم باید با دست وارد شود. فتوگرامتری همچنین به صورت یک وسیله استخراج اطلاعات مربوط به ژئومورفولوژی به کار رفته است. گاسکوئل اودو و برونزو (۶) یک کارتونگرافی از چاله‌های کوچک (microdepression) بین ردیف‌های یک کشت ذرت انجام داده‌اند و نقش آنها را در هدایت رواناب سطحی مشخص شده است.

اصلًا در مورد تمرکز رواناب و فرسایش باید آنها را در مقیاس‌های بزرگی مانند کرت‌های کشاورزی و یا در مقیاس حوزه آبخیز انجام داد. اما در مورد مطالعه نحوه ایجاد رواناب این کار باید در مقیاس کوچک (چند متر مربع) صورت بپذیرد. در حقیقت در این مقیاس است که فرایندهای اساسی و اولیه پیدایش رواناب شکل می‌گیرد.

به منظور توسعه یک مدل سه بعدی نفوذپذیری- رواناب،

شکل ۱. ماکت‌های استفاده شده در تحقیق، ماکت سمت راست با زبری بالا و سمت چپ با زبری پایین

شکل ۲. لیزرسنج به کار گرفته شده در تهیه داده‌های لیزری (۱۳)

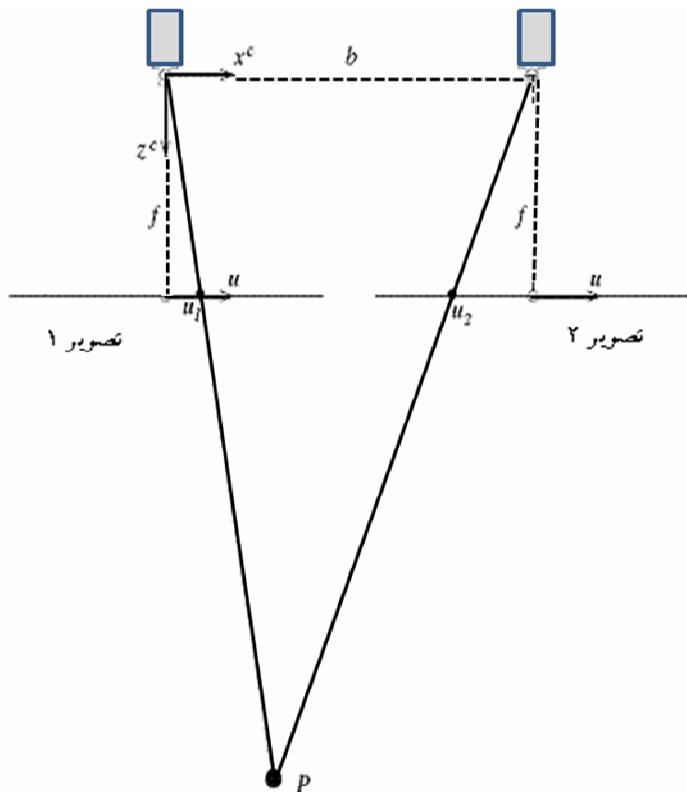
$$d = (u_1 - u_2) = \frac{f \cdot b}{Z_c} \quad [1]$$

که در آن d : اختلاف مکان قرار گرفتن دو نقطه متناظر در دو تصویر (Disparity); Z_c : ارتفاع نقاط؛ f : فاصله کانونی دوربین؛ و b : فاصله بین دو دوربین از هم می‌باشد. بنابراین برای به‌دست آوردن ارتفاعات باید قادر به تعیین میزان d برای هر پیکسل بوده که خود وابسته به پارامترهای داخلی و خارجی دوربین می‌باشد و برای این هدف باید واسنجی دوربین صورت گیرد.

به طور خلاصه فتوگرامتری در چهار مرحله اصلی صورت

روش فتوگرامتری

به طور کلی تصاویر در دو سری از ماکت‌ها تهیه شدند. فتوگرامتری از فاصله نزدیک متناظر به مواردی است که شیء مورد عکس‌برداری در فاصله‌های بین یک تا صد متر قرار گیرد. با استفاده از دو دوربین (شکل ۳) از یک شیء یکسان از دو دید متفاوت عکس‌برداری صورت می‌گیرد. سپس با استفاده از قوانین هندسی و اپتیکی میزان اختلاف دو نقطه متناظر (تعیین میزان جایه‌جایی دو نقطه در اثر دید از دو جهت) را از دو تصویر مشخص می‌کنند. سپس با استفاده از معادله (۱) میزان ارتفاع به‌دست می‌آید:

شکل ۳. شمای ساده‌ای از سیستم دید سه بعدی توسط دو دوربین

می‌باشد مانند این که هیچ گونه تغییری نباید در خصوصیات دوربین مانند سرعت شاتر و دیافراگم و فاصله کانونی به وجود آید.

با توجه به موارد ذکر شده در بالا، به دست آوردن تصاویر مناسب (دارای وضوح و نوردهی مطلوب) دارای اهمیت بسیاری می‌باشد که برای بررسی این موضوع تحقیق دیگری (۲۵) روی نحوه عکس‌برداری و استفاده از پارامترهای مناسب داخلی صورت گرفت. برای تهیه تصاویر دوربین‌ها برروی یک نگهدارنده نصب شد.

ساخت نگهدارنده دوربین

به منظور نصب دوربین‌ها به صورت ثابت و عمودی، یک تکیه‌گاه در انسستیتو ملی تحقیقات کشاورزی فرانسه (INRA) در شهر اوینیون ساخته شد که تصویر آن در شکل ۲ آمده است. در طراحی و ساخت تکیه‌گاه دوربین‌ها، موارد متععددی (مانند

گرفت: ۱- مرحله واسنجی دوربین‌های مورد استفاده در استرئوگرافی (دید سه بعدی) و تعیین پارامترهای دوربین. در این مرحله تعدادی عکس (شکل ۴) از صفحه واسنجی گرفته شد. این صفحه با دقت بسیار بالایی تهیه و مختصات نقاط آن کاملاً تهیه شد. ۲- عکس‌ها از شیء مورد نظر به دست آمد. تصاویر استرئو به وسیله یک جفت دوربین واسنجی شده به دست می‌آید. ۳- بعد از به دست آوردن تصاویر استرئو، تصاویر اصلاح شدن؛ به صورتی که نقاط متناظر در دو تصویر اصلاح شده، روی همان ردیف همسان قرار گیرند. ۴- مرحله آخر به دست آوردن اطلاعات سه بعدی می‌باشد. برای هر نقطه موجود در تصویر اول نقطه متناظر آن در تصویر دوم به دست آمد که با به دست آوردن جابجایی نقاط می‌توان میزان فاصله شیء را از دستگاه مختصات دوربین‌ها به دست آورد.

نکته قابل ذکر این است که در مرحله (۱) و (۲) که عکس‌برداری صورت می‌پذیرد، رعایت بعضی نکات ضروری

شکل ۴. تکیه گاه و وسایل مورد استفاده در این روش

فتوگرامتری را می‌توان تحت شرایط بارندگی نیز استفاده کرد، با دست مقادیر مشخصی آب به ماکت اضافه گردید. این عمل برای بررسی عملکرد روش فتوگرامتری در صورت وجود آب در داخل چاله‌ها صورت گرفت. برای تهیه مدل رقومی زمین از نرم افزار پردازش تصویر Halcon تحت لیسانس اینرات اوینیون استفاده شد. با انجام برنامه نویسی در این نرم افزار برای مراحل (۳) و (۴) فتوگرامتری (رجوع شود به قسمت فتوگرامتری) ارتفاع نقاط برای هر پیکسل به دست آمد. در فایل خروجی مختصات نقاط در فواصل منظم نمی‌باشد؛ که علت آن اصلاحات انجام شده روی تصویر (Image rectifying) در اثر اعوجاج (Distortion) تصویر در مرحله (۳) و انتخاب دفتی کمتر از اندازه پیکسل (Sub-pixel precision) می‌باشد. داده‌های ارتفاعی به دست آمده، به طور مستقیم و بدون هیچ گونه پردازش،

تنظیم فاصله بین دوربین‌ها، دقیقت در ساخت محل نصب دوربین‌ها جهت عمودی قرار گرفتن محور اپیکی دوربین، و قراردادن تنظیم کننده‌های زاویه برای دوربین‌ها، حداقل همپوشانی $1/8 \times 1/8$ متر، استحکام تکیه‌گاه در نظر گرفته شد.

خصوصیات دوربین

تصاویر با استفاده از دوربین‌های دیجیتالی Nikon D100 با فاصله کانونی ۳۵ میلی‌متر تهیه شد. دوربین‌ها نیز در فاصله نسبی ۴۰ سانتی‌متری و ارتفاع حدود $\frac{3}{4}$ متری سطح زمین قرار گرفتند.

تهیه مدل رقومی با استفاده از فتوگرامتری به طور کلی دو عکس‌برداری در دو تاریخ متفاوت از دو ماکت صورت گرفت. در یک قسمت برای بررسی این که آیا روش

نقاط متناظر در حین روش فتوگرامتری و یا انجام میانیابی و حتی انتقال محورها باشد. از طرفی به همین علت به نظر می‌رسد که فتوگرامتری دارای سطح ملایمتری نسبت به لیزری است. همین مسئله می‌تواند یافتن اطلاعاتی مانند میزان نگهداشت سطحی، مساحت آب گرفته شده (Ponded Area)، چگونگی ارتباط چاله‌ها و دیگر موارد را تحت تاثیر قرار دهد.

بررسی هیستوگرام‌های ارتفاعی

به علت تعداد داده‌های بالا در مواردی تا ۵۰ هزار پیکسل، هیستوگرام‌های ارتفاعی و شبیب با برنامه نویسی به زبان R به دست آمدند. به منظور بررسی نتایج و دقت روش فتوگرامتری در اولین قدم خصوصیات آمار توصیفی داده‌های ارتفاعی (جدول ۲) و سپس هیستوگرام‌های ارتفاعی به دست آمده از دو برداشت اول و دوم (فقط مراکت‌های بدون آب) در شکل ۶ ارائه شده است. به طور کلی این روند در بقیه موارد نیز مشاهده شد. نحوه توزیع شرایط زیری توسط پلات بکس‌ها نیز در شکل ۷ ارائه شده است.

در مورد هیستوگرام‌ها در مراکت با زیری بالا شباهت بسیاری بین توزیع کلام‌های ارتفاعی با فراوانی نسبتاً برابر وجود دارد. اگر چه توزیع کاملاً نرمال نیست، اما یک حالت نسبتاً متقارن وجود دارد. همان طور که در جدول ۳ مشاهده می‌شود چولگی دارای مقدار عددی بالاتری در روش لیزری می‌باشد. در هر صورت این اعداد نسبتاً به یکدیگر نزدیک می‌باشند. روش فتوگرامتری دارای دامنه اعداد بالاتر (حدود ۱۵-۱۳۰ میلی‌متر در مقابله ۳/۴-۹۰ میلی‌متر برای لیزری) و انحراف معیار پایین‌تری (۱۱) با مقایسه دو روش نشان داده‌اند که انحراف معیار در روش فتوگرامتری افزایش یافته است. در هر سه مورد (روش لیزری و دو تکرار فتوگرامتری) میزان میانگین با میانه آن تفاوت معنی‌داری نشان نداد. ولی از طرف دیگر میزان میانگین به ترتیب برای روش لیزری و دو تکرار فتوگرامتری ۳۹/۷

حذف و یا اصلاح برای مقایسه با روش لیزری استفاده شدند.

آماده سازی داده‌ها

برای مقایسه مدل‌های رقومی به دست آمده در اولین قدم باید هر دو برداشت دارای دیمانسیون، دستگاه مختصات یکسان و اندازه پیکسل یکسان باشند. به این منظور، تمامی داده‌های مختصاتی به مقیاس میلی‌متر در آمدند و سیستم مختصات مدل رقومی روش فتوگرامتری به روش لیزری انتقال یافت. برنامه‌ای برای این کار به زبان R نوشته شد. چهار گوشه داخلی مراکت‌ها به عنوان نقاط مشخص در نظر گرفته شد. سپس با حداقل کردن متوسط خطاهای میزان پارامترهای انتقال و چرخش محورهای مختصات برای هر مدل رقومی به دست آمده از روش فتوگرامتری محاسبه مدل RMSE (جدول ۱). با توجه به RMSE به دست آمده حداقل خطای ۱/۴ و حداقل آن ۱/۱ میلی‌متر می‌باشد. با توجه به این که این خطای مجموع قدر مطلق در سه جهت x, y و z می‌باشد خطای قابل قبولی به حساب می‌آید. با استفاده از میانیابی اندازه پیکسل داده‌های ارتفاعی محاسبه شده با روش فتوگرامتری به لیزری یعنی ۲ میلی‌متر تغییر یافت.

در مرحله آخر آماده‌سازی داده‌ها، قادر اطراف مربوط به مراکت‌ها برداشته شد. تمامی مراحل و تصویرها به وسیله برنامه نویسی در R به دست آمده است. به منظور جلوگیری از خطای به وجود آمده به وسیله سایه کادرها بر روی منطقه و زاویه دید، منطقه اصلی برای مطالعه منطقه میانی مراکت‌ها بین ۵ تا ۵۰ سانتی‌متر در نظر گرفته شد.

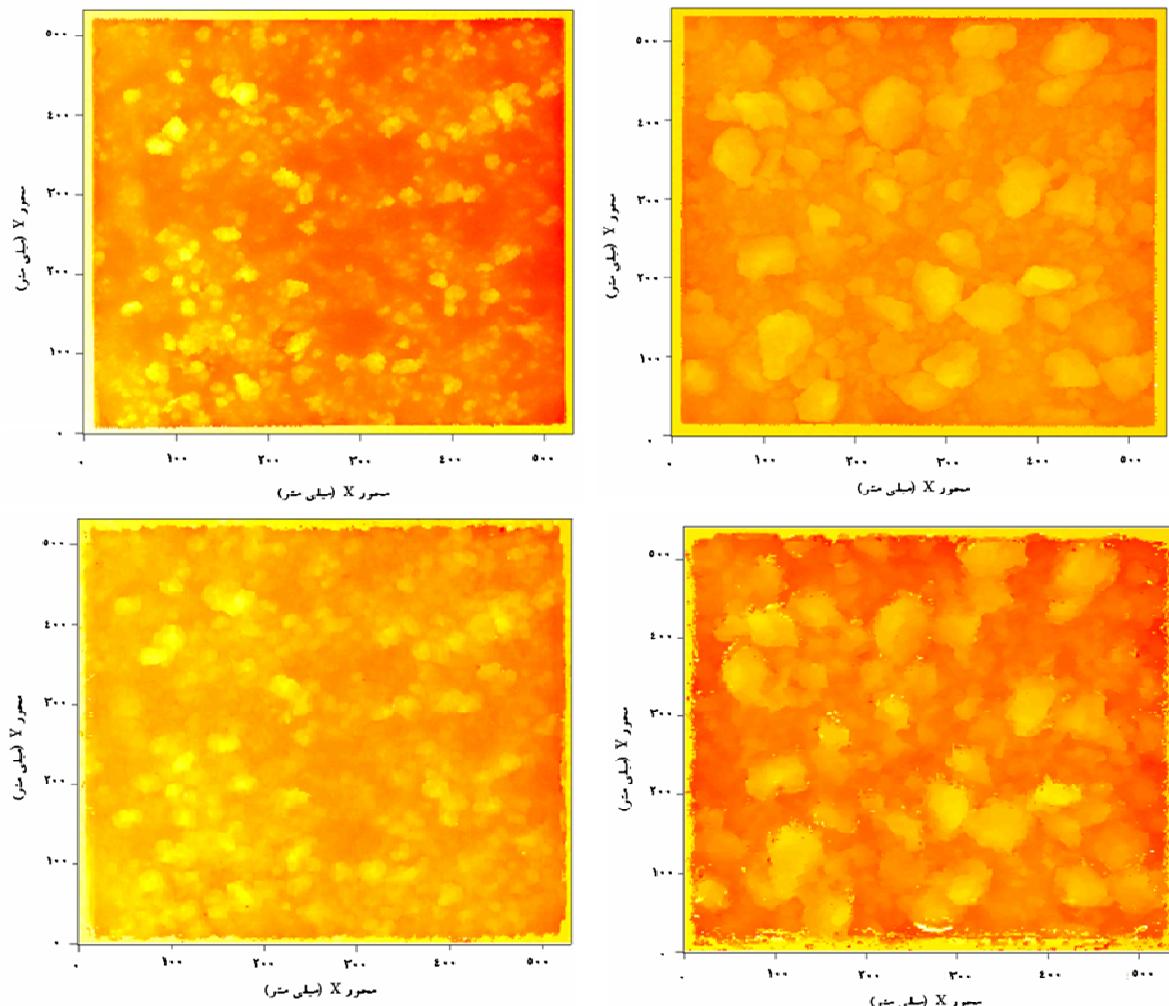
نتایج

مقایسه مدل‌های رقومی به دست آمده

با رسم مدل کلی سطح (شکل ۵) مشاهده می‌شود که روش فتوگرامتری توانسته است شکل عمومی زمین، ریزدانه‌ها و کلوخه‌ها بخصوص بر جستگی‌های اصلی را مشخص کند، اما در تعیین شکل کامل، ریزدانه‌های کوچک و مخصوصاً در حاشیه‌ها، دارای بی‌نظمی‌هایی می‌باشد. از دلایل این امر می‌توان به نیافتن

جدول ۱. میزان خطای متوسط مجموع خطای (به میلی متر) در جهت X , y , Z در عملیات انتقال سیستم مختصات مدل رقومی به دست آمده از روش فتوگرامتری به روش لیزری

عکسبرداری دوم		عکسبرداری اول	
زیری پایین	زیری بالا	زیری پایین	زیری بالا
۱/۱۱۴	۱/۲۴	۱/۶۲	۱/۳۴

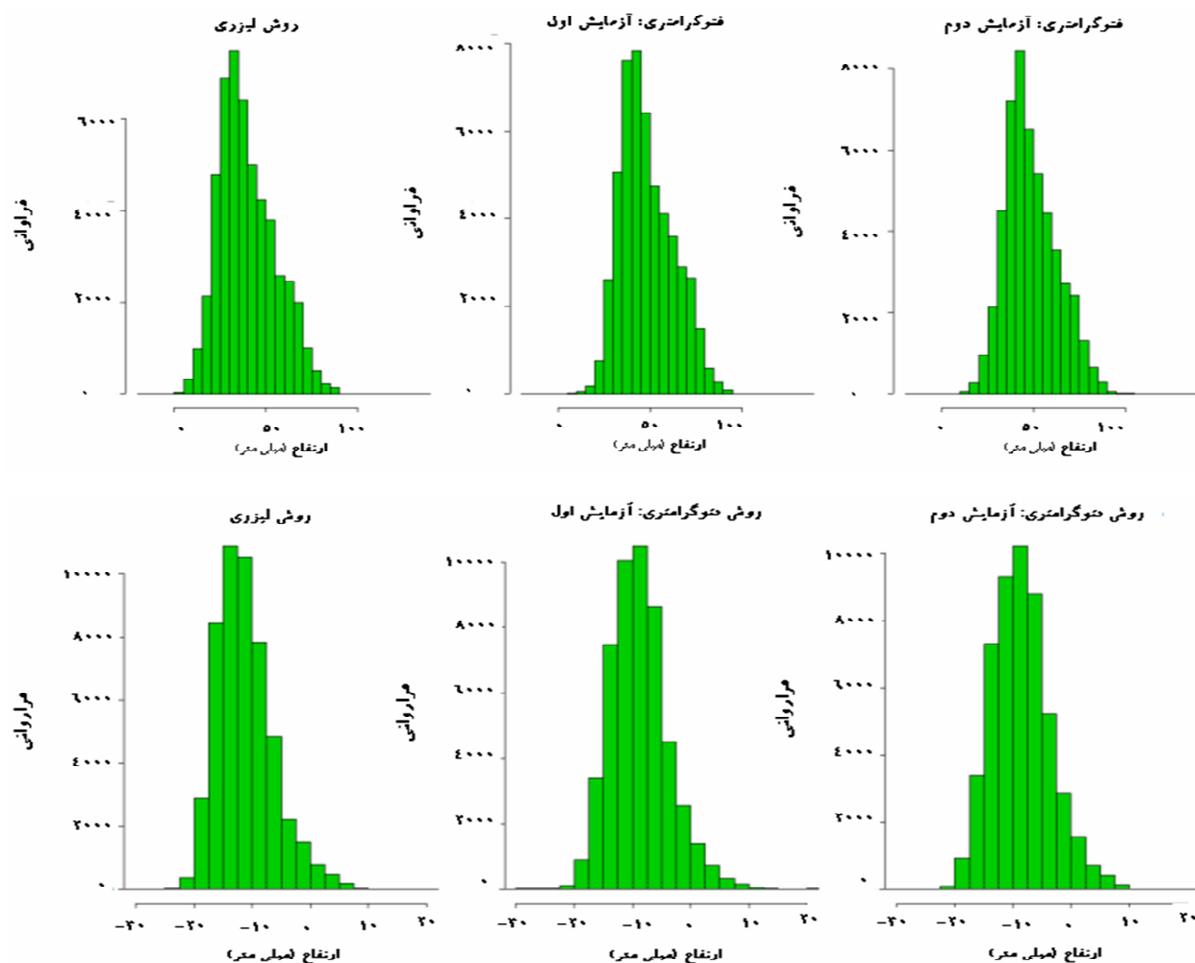
شکل ۵. مدل رقومی زمین برای ماکت‌های به همراه کادر، با زیری بالا و پایین از روش لیزری (دو تصویر بالا)، و روش فتوگرامتری بعد از میانیابی (دو تصویر پایین). واحد محور مختصات میلی متر می‌باشد.

گروه‌های متفاوت به دست آمد. انحراف معیار حاصل از دو روش نزدیک بوده و در روش فتوگرامتری مقدار کمی بالاتر (حدود ۵ در برابر ۴/۸۷) است. میانه و میانگین نسبتاً برابر بوده ولی در اینجا نیز میزان میانگین در روش فتوگرامتری حدود

۴۸/۵۵ و ۴۸/۶۸ میلی متر می‌باشد که نشان می‌دهد در حدود یک سانتی‌متر تفاوت بین روش فتوگرامتری و روش لیزری فاصله وجود دارد. بین دو تکرار تفاوتی دیده نشد. در مورد ماکت با زیری ملایم نیز توزیع مناسب ارتفاعات در

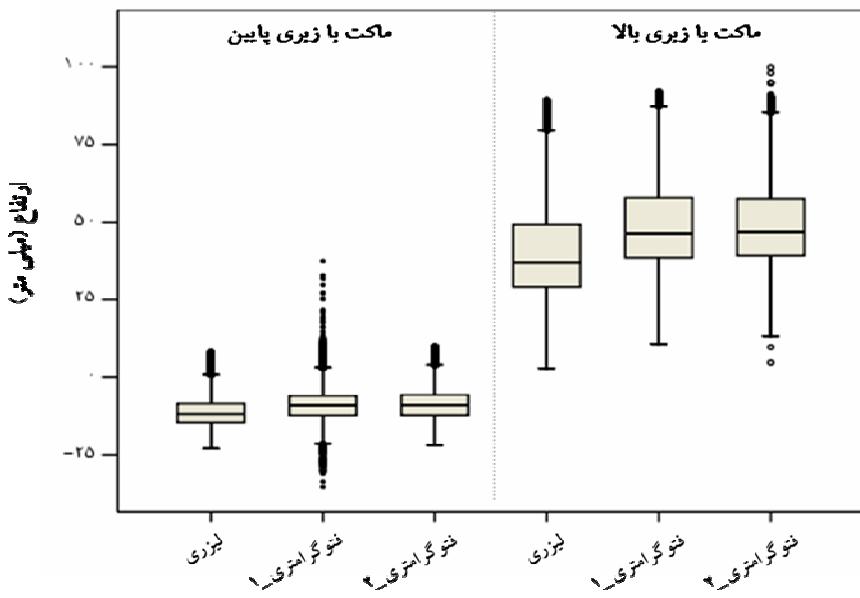
جدول ۲. خصوصیات آماری توصیفی داده‌های اصلی و میانیابی شده در روش فتوگرامتری تکرار دوم

روش	زبری ماکت	داده‌های ارتفاعی (میلی‌متر)				میانه
		میانگین	دامنه	انحراف معیار		
روش لیزری	بالا	۷/۳۹	۵/۹۰-۴/۳-	۳۵/۱۵	۱۶/۳۷	
	پایین	۲۴/۱۱-	۳/۹-۵/۲۳-	۸۷/۴	۸۳/۱۱-	
داده‌های اصلی	بالا	۹۸/۴۸	۹/۱۳۶-۹/۱۵-	۸۵/۱۴	۴۴/۴۶	
	پایین	۵۹/۸-	۳/۲۴-۲/۳۸-	۰۰/۵	۹۱/۸-	
داده‌های میانیابی شده	بالا	۶۸/۴۸	۴/۱۳۲-۹/۱۵-	۲۴/۱۴	۳۵/۴۶	
	پایین	۶/۸-	۷/۱۴-۴/۲۸-	۹۸/۴	۹/۸-	
روش	زبری ماکت	داده‌های ارتفاعی (میلی‌متر)				میانه
		میانگین	دامنه	انحراف معیار		

شکل ۶. هیستوگرام‌های ارتفاعات به ترتیب از سمت چپ روش لیزری، آزمایش اول و دوم روش فتوگرامتری،

برای ماکت‌های با زبری بالا (در بالا) و ماکت با زبری پایین (در پایین)

شکل ۷. پلات باکس‌های ارتفاعی ماکت‌های با زیری بالا و پایین

جدول ۳. آمار توصیفی ارتفاعات مدل‌های رقومی زمین به دو روش لیزری و فتوگرامتری

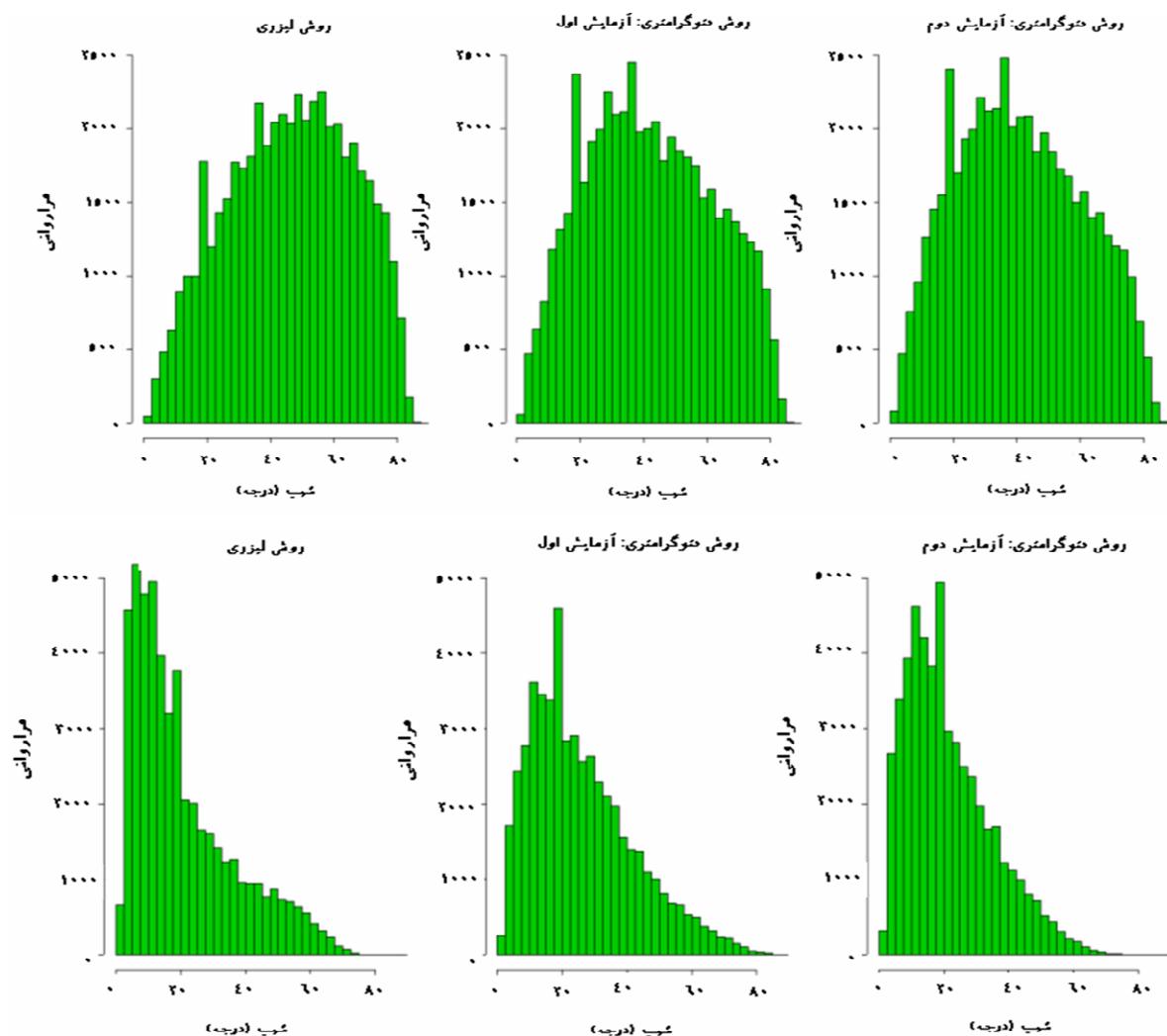
ماکت با زیری بالا			ماکت با زیری پایین			روش
لیزری	۴۸/۵۵	۴۸/۶۸	لیزری	-۱۱/۲۴	-۸/۶	آمار
۳۹/۷	۱۴/۴	۲۴,۱۴	فتوگرامتری ۱	۴/۸۷	۴/۹۸	میانگین
۱۵/۳۵	۱۲۸/۸	۱۳۲/۴	فتوگرامتری ۲	۵/۰	۱۴/۷	انحراف معیار
۹۰/۵	-۱۷/۴	-۱۵/۹	لیزری	-۲۲/۵	-۲۸/۲	حداکثر
۲/۴	۴۶	۴۶/۲۵	فتوگرامتری ۱	-۱۱/۶۲	-۸/۹۱	حداقل
۰/۵۸	۰/۵۵	۰/۵۱	فتوگرامتری ۲	۰/۷۳	۰/۶۶	میانه
			لیزری	-۰/۶۱	-۰/۶۱	چولگی

باکس‌های (شکل ۷) مربوطه دیده می‌شود، مقایسه شبیه می‌تواند اختلاف دو روش را بهتر از مقایسه ارتفاعها نشان دهد.

جدول ۴ آمار توصیفی مربوط به دو روش را نشان می‌دهد. در مورد ماکت‌هایی با زیری بالا میزان انحراف معیار دو تکنیک بسیار نزدیک به هم بوده (حدود ۱۹/۷) اختلافی در حد چند صدم نشان داد. با مقایسه میانگین‌ها و میانه‌ها در دو تکنیک لیزری (میانگین ۴۶ و میانه ۴۶/۷) و فتوگرامتری (میانگین حدود ۴۱ و میانه حدود ۴۰)، مشاهده می‌شود که در تکنیک لیزری میانگین شبیه کوچک‌تر از میانه است که نشان‌دهنده مقداری

۳ میلی‌متر بیشتر تخمین زده شده است. به طورکلی با توجه به توزیع داده‌ها در کلاس‌های مختلف می‌توان گفت که در این ماکت میزان همخوانی ارتفاعات بیشتر می‌باشد. در هر دو نوع ماکت مورد نیز اندازه پلات باکس‌ها تقریباً در یک حدود می‌باشد. نکته جالب توانایی روش فتوگرامتری در تشخیص این دو نوع زیری از هم می‌باشد (شکل ۷).

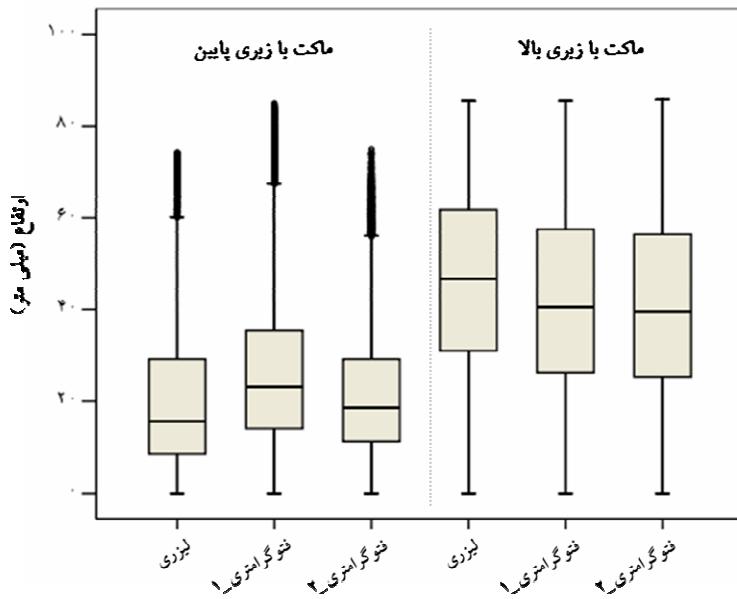
بررسی هیستوگرام‌های شبیه
همان‌طور که در هیستوگرام‌های شبیه (شکل ۸) و پلات

شکل ۸. هیستوگرامها و پلات باکس‌های شیب به ترتیب از سمت چپ روش لیزری، داده‌های اصلی و میانیابی شده روش فتوگرامتری، برای ماکت‌های با زبری بالا (در بالا) و ماکت با زبری پایین (در پایین)

تندی را در قسمت سمت راست نشان می‌دهد در حالی که در روش فتوگرامتری این شیب تعدیل شده است. در مورد ماکت‌های با زبری پایین (شکل ۸ قسمت پایین)، به طور کلی روش لیزری دارای میانگینی کمتر ($20/7$) نسبت به فتوگرامتری (تکرار اول $26/4$ و دوم $21/4$) بوده و دامنه شیب لیزری پایین‌تر از دو تکرار دیگر می‌باشد. در هر صورت بین تکرار دوم باقیه در میانگین و شیب تفاوت بیشتری وجود دارد. در تمامی موارد میزان میانگین از میانه بیشتر است که نشان‌دهنده چولگی به سمت چپ می‌باشد. این چولگی در روش لیزری واضح‌تر (چولگی $10/4$ در مقابل حدود $83/0$ در روش

چولگی به سمت راست (تمایل به شیب‌های بالاتر از 46° و مقدار $14/0$ – $14/0$) می‌باشد. باعکس آن، در روش فتوگرامتری دیده می‌شود که چولگی افزایش یافته کمی به سمت چپ (تکرار اول $14/0$ و دوم $14/0$) یعنی شیب‌های پایین دارد. از طرف دیگر میانگین شیب لیزری در حدود 6° درجه بالاتر می‌باشد که به خوبی در پلات باکس‌ها (شکل ۹) مشخص است. با مقایسه بالا این نتیجه عاید می‌شود که شیب فتوگرامتری حالت ملایم‌تری دارد. یعنی از فراوانی شیب‌های تنده شده به فراوانی شیب‌های پایین‌تر افزوده شده است. اختلاف در هیستوگرام‌ها هم بیشتر به شیب‌های بالا مربوط می‌شود، در هیستوگرام، روش لیزری شیب

شکل ۹. پلات باکس‌های شیب برای ماکت‌های با زیری بالا و پایین

جدول ۴. آمار توصیفی شیب‌های محاسبه شده از مدل‌های رقومی زمین به دو روش لیزری و فتوگرامتری

ماکت با زیری بالا			ماکت با زیری پایین			روش
لیزری	فوتوگرامتری ۱	فوتوگرامتری ۲	لیزری	فوتوگرامتری ۱	فوتوگرامتری ۲	آمار
۴۶	۴۱/۹	۴۰/۹	۲۰/۷	۲۶	۲۱/۴	میانگین
۱۹/۶	۱۹/۹	۲۹/۶۱	۱۵/۸	۱۵/۹	۱۲/۲	انحراف معیار
۸۵/۸	۸۵/۸	۸۵/۸	۷۴/۲	۸۴/۹	۷۴/۹	حداکثر
۰	۰	۰	۰	۰	۰	حداقل
۴۶/۷	۴۰/۵۱	۲۹/۶۱	۱۵/۷	۲۲/۱	۱۸/۵۴	میانه
-۰/۱۴	۰/۱۳	۰/۱۴	۱/۰۴	۰/۸۲	۰/۰۴	چولگی

شیب‌های کم در ماکت با زیری پایین، نشان دهنده تغییرات ناگهانی در میکروتوپوگرافی خاک سطحی و میزان کم این شیب‌ها در ماکت دیگر و تراکم در شیب‌های پایین نشان دهنده وجود مناطق مسطح می‌باشد.

مقایسه روی ترانسکت‌ها

با توجه به پلات باکس‌های ارتفاعی (شکل ۷) روش فتوگرامتری همواره دارای میانگینی بالاتر از روش لیزری دارد، و با در نظر گرفتن اختلاف مشاهده شده در دامنه اعداد در این دو روش (جدول ۲)، نیاز به بررسی بیشتری روی داده‌ها احساس شد. با

فوتوگرامتری) می‌باشد. همان‌طور که مشاهده می‌شود هیستوگرام شیب دو تکنیک کاملاً با هم متفاوت می‌باشند، بیشتر تفاوت مربوط به ناحیه کم شیب می‌شود. بیشترین داده‌های لیزری مربوط به ۲/۵ تا ۲۰ درجه می‌باشد در حالی که در روش دیگر بین ۲/۵ تا ۴۰ درجه می‌باشد و در واقع می‌توان گفت تراکم موجود به نوعی در شیب‌های کم در این دامنه تقسیم شده و تفاوت کمتری در شیب‌های بالاتر مشاهده می‌شود. با مقایسه هیستوگرام دو ماکت بدون در نظر گرفتن تکنیک مورد استفاده تفاوت بین دو ماکت به خوبی مشخص می‌شود. وجود شیب‌های تند به مقدار زیاد در ماکت با زیری بالا و

زیری پایین تر هم بستگی بیشتری وجود دارد. در هر صورت با توجه به ضرایب تعیین و آنالیز انجام شده می‌توان گفت این دو هم‌بستگی بسیار مناسبی را به هم نشان می‌دهند. در صورت هم‌بستگی ۱۰۰ درصد و دقت و کامل تمام داده‌ها، باید روی خط ۱ : ۱ قرار گیرند. اما خط برآش یافته در هر دو مورد پایین تر از خط نقطه چین و تقریباً موازی (در جدول ۷ مقادیر شب خطها بسیار نزدیک به ۱ یعنی شب خط ۱:۱ هستند) با آن قرار گرفته است. که می‌تواند تأیید دوباره‌ای بر خطای سیستماتیک باشد.

با مقایسه‌ای که انجام شد کیفیت روش فتوگرامتری در مقابل روش لیزری مشخص شد. در این مرحله برای پاسخ به این سوال که آیا با این روش می‌توان خصوصیات سطحی خاک را به دست آورد، ضریب زیری خاک به عنوان یکی از خصوصیات کلیدی خاک در فرایند ایجاد رواناب و فرسایش آبی - بادی انتخاب شد. محققان زیری خاک را مترادف با میکروتوپوگرافی سطح خاک می‌دانند. برای تعیین ضریب زیری خاک از شاخص‌های متعددی استفاده می‌شود که در اینجا شاخص زیری تصادفی مورد مطالعه قرار گرفت.

مطالعه ضرایب زیری

شاخص زیری تصادفی را با RR نمایش می‌دهند و از این ضریب زیری به علت سادگی به طور گسترده استفاده می‌شود. تاکونت و سیارانه (۲۳) در تحقیق خود نقش کلیدی این فاکتور روی کترول بسیاری از فرایندهای هیدرولیکی و فرسایش در مقیاس مزرعه را مورد تأکید قرار داده‌اند.

نحوه تعیین این شاخص روی یک پروفیل ارتفاعی خاک به صورت زیر است (۱) که در واقع همان انحراف معیار داده‌های ارتفاعی روی یک ترانسکت می‌باشد.

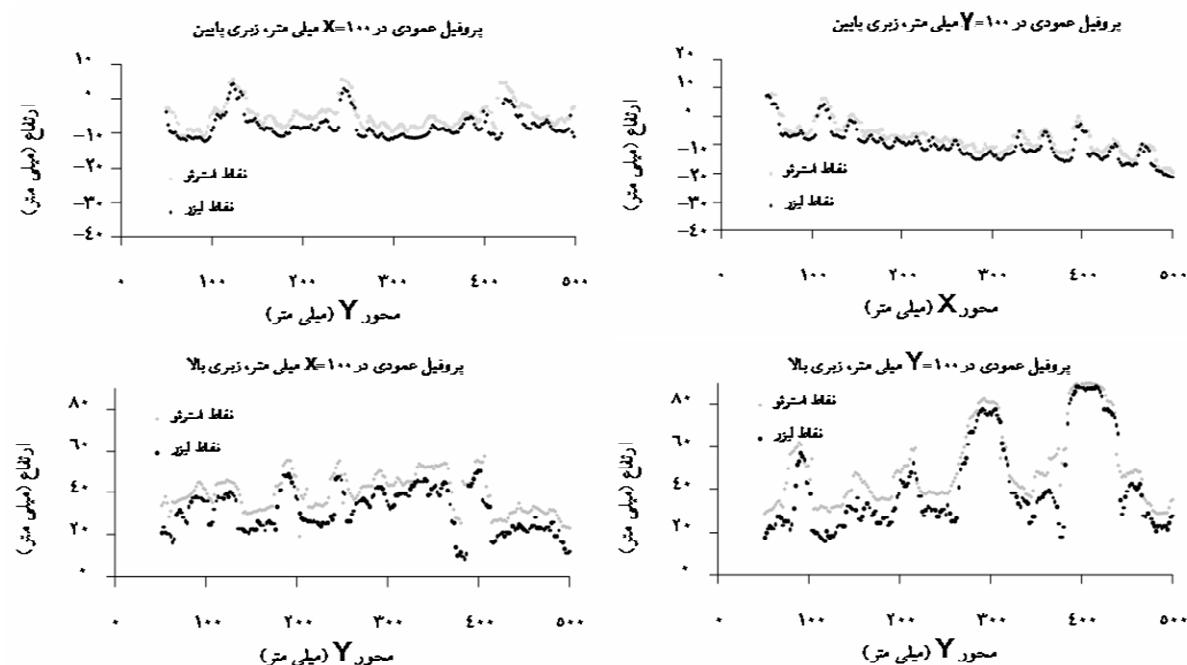
$$RR = \left[\frac{1}{n} \sum_{i=1}^n (z_i - \bar{z})^2 \right]^{1/2} \quad [2]$$

که در آن n مقدار ارتفاع در هر نقطه و z میانگین می‌باشد. این شاخص تنها زیری حاصل از نحوه قرار گرفتن تصادفی

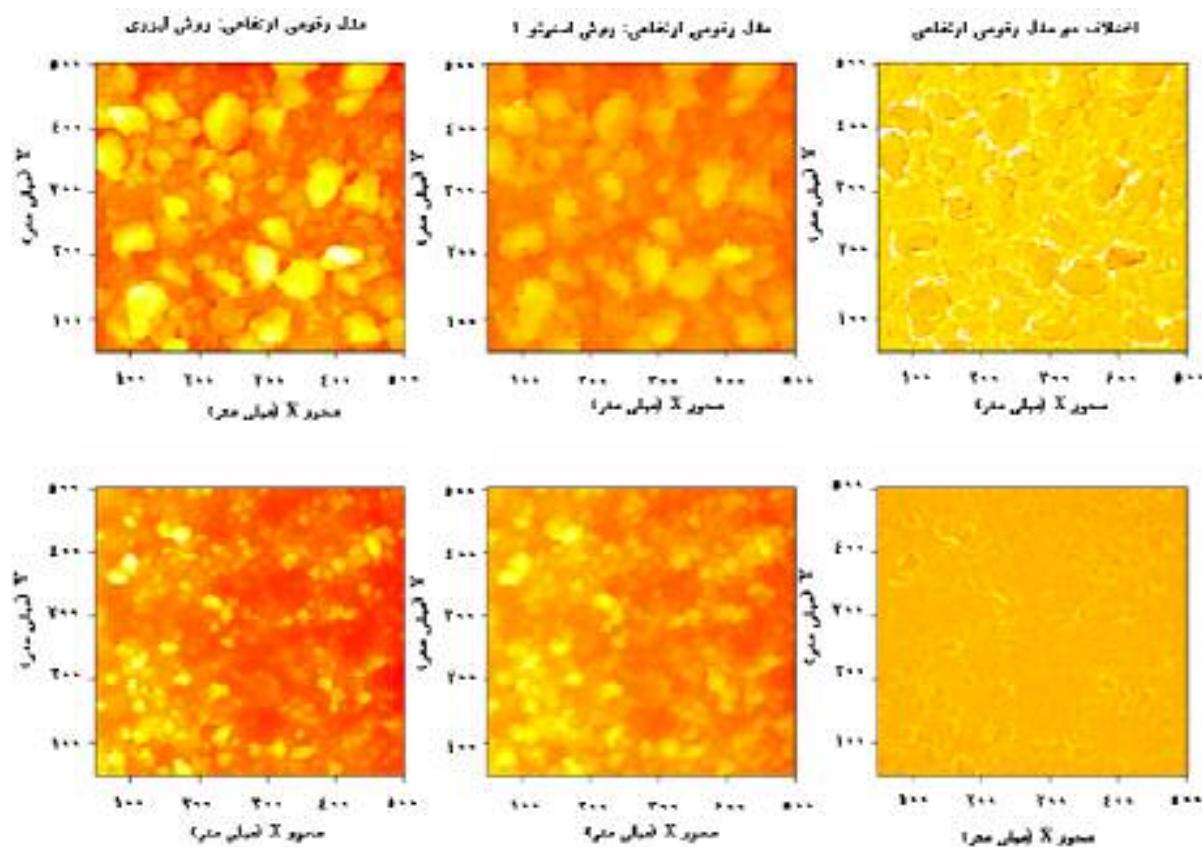
توجه به این که داده‌های لیزری و فتوگرامتری همان‌طور که قبل توضیح داده شد در یک سیستم مختصات قرار دارند، می‌توان آنها را به طور مستقیم مورد مقایسه قرار داد. برای مقایسه به این روش ترانسکت‌های متعددی برای هر مورد در فواصل مشخص تهیه شد که نمونه‌هایی از آن در شکل ۱۰ ارائه شده است.

مطابق شکل ۱۰ در تمامی موارد همپوشانی مناسب روش فتوگرامتری را با روش لیزری می‌توان مشاهده کرد. اما به طور کلی می‌توان گفت یک خطای سیستماتیک وجود دارد که بر اساس آن روش فتوگرامتری علی‌رغم ثبت مناسب پستی و بلندی‌ها، در تمامی موارد مقادیری بالاتر از روش لیزری را به خود اختصاص داده است. برای اطمینان از این که خطای به طور سیستماتیک بوده و در تمام مدل رقومی زمین نیز وجود دارد، تفاضل دو مدل رقومی (شکل ۱۱) به دست آمد. با توجه به تفاضل رنگی نسبتاً یکسان (رنگ نماینده ارتفاع است)، می‌توان وجود یک خطای سیستماتیک را تأیید کرد. از دلایل اصلی این وجود این خطای سیستماتیک، خطای در انتقال سیستم مختصات را می‌توان نام برد که به علت تعداد پایین نقاط متناظر و هم‌چنین قرار داشتن آنها در ارتفاع نسبتاً برابر می‌باشد. با دقت در تصویر تفاضل دو روش فتوگرامتری و لیزری مشاهده می‌شود که اختلاف دو روش در حاشیه کلوخه‌ها و پستی و بلندی‌ها بیشتر از سایر قسمت‌ها می‌باشد و هر چه زیری شدیدتر باشد این اختلافات مشخص‌تر خواهد بود. این عمل روی تصاویر تکرار اول نیز انجام شد که در عمل همین نتیجه گرفته شد.

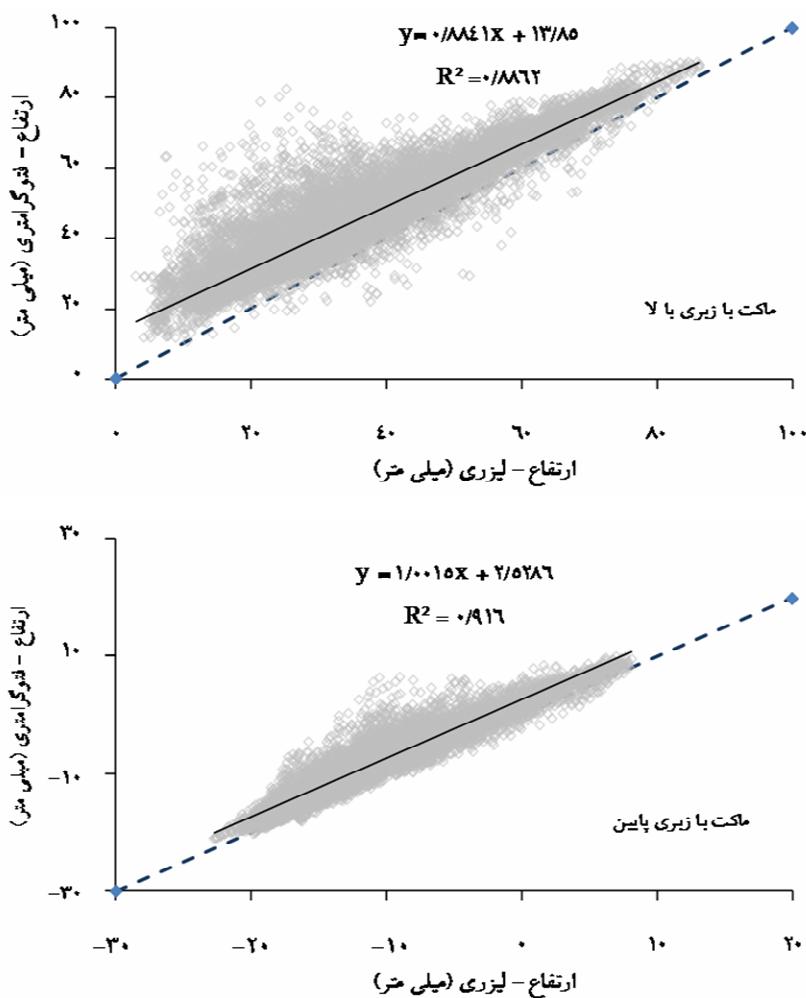
در نهایت با قرار دادن داده‌های لیزری و داده‌های فتوگرامتری در یک دستگاه مختصات (شکل ۱۲)، نمودار هم‌بستگی با روش پیرسن به صورت خطی به دست آمد. با توجه به نتایج آنالیز انجام شده (جدول ۵) با نرم افزار SPSS مقدار سطح معنی دار به دست آمده بسیار کوچک می‌باشد که نشان دهنده هم‌بستگی معنی دار در سطح ۰/۰۱ می‌باشد. هم‌چنین میزان خطای استاندارد برای ضرایب معادله در مقایسه با خود ضرایب (جدول ۶) مقادیر کمی را نشان می‌دهد که برای این ضرایب نیز سطح معنی داری کمتر از ۱/۰ می‌باشد. در شکل فوق می‌توان گفت که در مورد ماقت با

شکل ۱۰. مقایسه ترانسکت‌ها در دو جهت X و Y در دو ماکت با زیری بالا (ترانسکت‌های بالا) و با زیری پایین (ترانسکت‌های پایین)

شکل ۱۱. نمایش منطقه کار در هر دو ماکت و تفاضل مدل رقومی زمین دو روش فتوگرامتری و روش لیزری در دو ماکت با زیری بالا (تصویر بالا) و زیری پایین (تصویر پایین)

شکل ۱۲. رابطه خطی بین داده‌های بدست آمده از روش لیزری و روش فتوگرامتری- تکرار دوم در دو ماقط با زیری بالا تکرار اول و پایین تکرار اول، خط نقطه چین خط ۱:۱ می‌باشد.

جدول ۵. ضرایب همبستگی به همراه سطح معنی‌داری روش لیزری با روش فتوگرامتری

	تکرار اول	تکرار دوم	
زیری پایین	۰/۹۶	۰/۸۷	
سطح معنی‌داری	۰/۰۰۰	۰/۰۰۰	
زیری بالا	۰/۹۴	۰/۹۴	
سطح معنی‌داری	۰/۰۰۰	۰/۰۰۰	

هم‌بستگی در سطح ۰/۰۱ (آزمون دو دامنه) معنی‌دار می‌باشد. تعداد پیکسل‌های مورد استفاده برای هر نمونه ۵۶۲۵ و اندازه پیکسل یک میلی‌متر

ریزدانه‌های خاک در کنار هم را نشان می‌دهد. به همین شده است.
همان‌طور که مشاهده می‌شود در هر دو تکرار، و در هر دو ماقط جواب‌ها بسیار به هم نزدیک می‌باشند که نشان دهنده این

منظور ترانسکت‌های بسیاری در جهات مختلف X و Y تهیه شد. در جدول ۷ میانگین بدست آمده در هر جهت ارایه

جدول ۶. ضرایب معادله ($y = a + bx$) همبستگی به همراه سطح معنی داری روش لیزری با روش فتوگرامتری

روش لیزری	رگرسیون	ضریب تعیین	a	خطای استاندارد	b	خطای استاندارد	سطح معنی دار	ماکت
زیری پایین	تکرار ۱	۰/۹۲	-۳/۲۵۲	۰/۰۱۲۱	۰/۹۲۳	۰/۰۱۲	۰/۰۰۰	
تکرار ۲	۰/۷۵	-۳/۷۵۳	۰/۰۲۲	۰/۰۸۵۱	۰/۰۰۲۲	۰/۰۰۰		
زیری بالا	تکرار ۱	۰/۸۸	-۹/۲۸۲	۰/۰۸۳	۱/۰۰۹	۰/۰۰۱۶	۰/۰۰۰	
تکرار ۲	۰/۸۸	-۱۰/۱۵۵	۰/۰۸۳	۱/۰۲۵	۰/۰۰۱۶	۰/۰۰۰		

جدول ۷. مقایسه ضرایب زیری به دست آمده با دو روش لیزری و فتوگرامتری در جهات مختلف

روشن	ماکت با زیری بالا			ماکت با زیری پایین		
	محور افقی	محور عمودی	محور افقی	محور عمودی	محور افقی	محور عمودی
		لیزری	۱۴/۲	۱۵	۳/۶	۴/۵
استرئو ۱	۱۲/۹		۱۴/۶		۴/۲	۵/۵
استرئو ۲	۱۳/۴		۱۳/۹		۳/۵	۴/۷

دست آمد. در نهایت از تفريق این دو میزان مساحت منطقه آب گرفته شده و حداقل نگهداشت سطحی تعیین شد. میزان MDS به دست آمده در روش لیزری به ترتیب برای ماکت با زیری بالا و پایین $۰/۷۸$ و $۰/۲۳$ به دست آمد. نتایج حاصل در جدول ۸ آمده است.

با توجه به جدول ۸ در ماکت با زیری بالا، میزان تغییرات چندان زیاد نمی باشد. در تکرار اول میزان MDS محاسبه شده دقیقاً با روش لیزری یکسان بوده و در تکرار دوم حدود ۲۰ درصد کمتر از میزان محاسبه با روش لیزری می باشد. در ماکت با زیری پایین نیز این میزان در ماکت دوم با روش لیزری یکسان بوده در حالی که در تکرار اول در حدود ۲۵ درصد بالاتر از میزان واقعی محاسبه شده است.

با توجه به نتایج می توان گفت که این روش توانسته است تا حدود زیادی میزان حداقل نگهداشت سطحی را نزدیک به مقدار واقعی آن تعیین کند. برای درک علت این تغییرات میزان مساحت سهیم در ایجاد MDS با توجه به ارتفاع آنها مورد بررسی قرار گرفت که نمودارهای آن در شکل ۱۳ ارائه شده اند. همان طور که

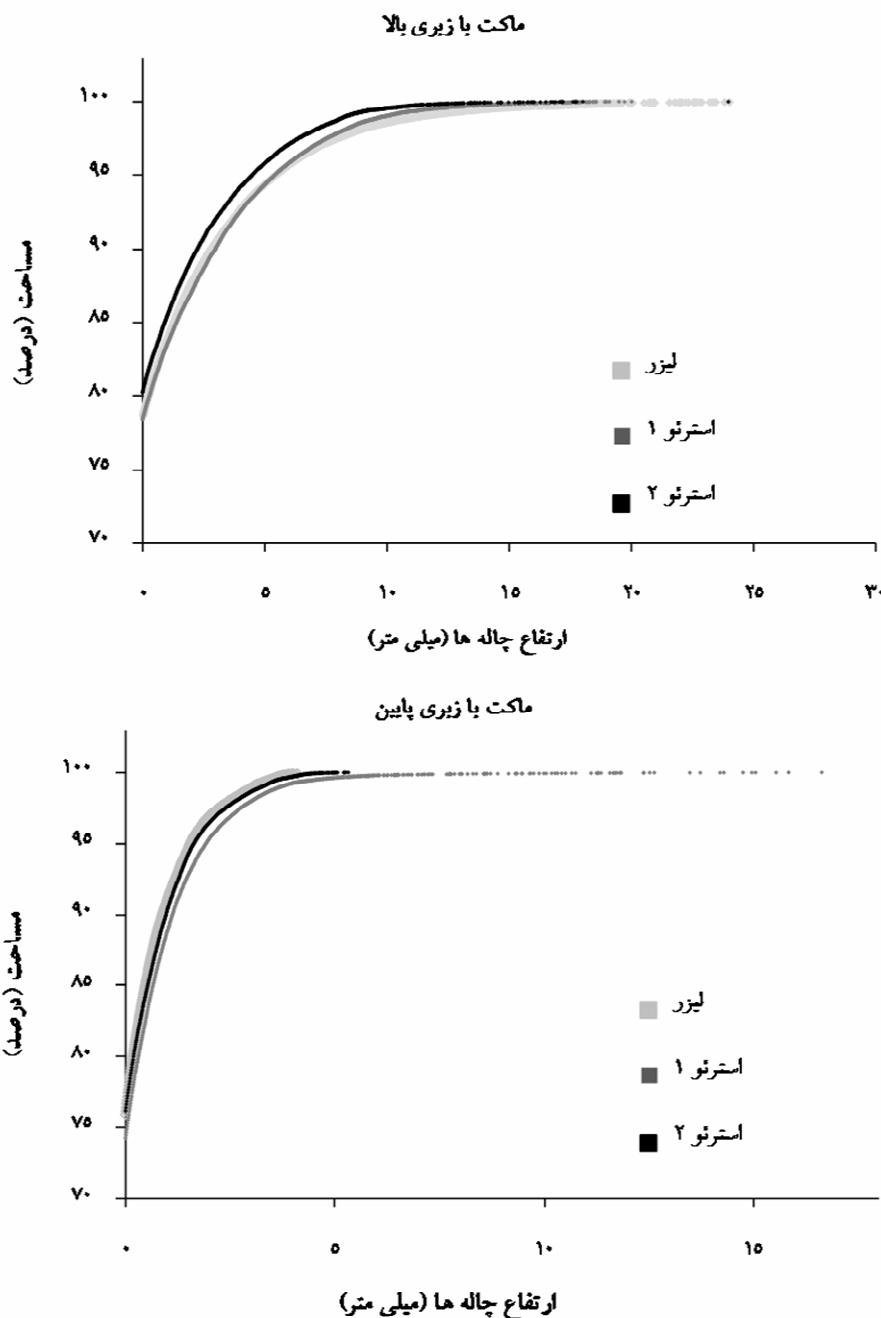
است که برای تعیین ضریب زیری می توان از این روش استفاده کرد. عدد ۱۴/۲ برای ماکت با زیری بالا در روش لیزری بوده که میزان محاسبه شده آن به روش فتوگرامتری به ترتیب ۱۲/۹ و ۱۳/۴ می باشد. به نظر می رسد مقدار برآورد شده از روش فتوگرامتری اندکی کمتر از مقدار برآورد شده از روش لیزری در ماکت با زیری بالا باشد. به طور کلی می توان گفت که در تمامی موارد در جهت z زیری بالاتری نسبت به x مشاهده می شود.

محاسبه حداقل نگهداشت سطحی خاک (MDS)

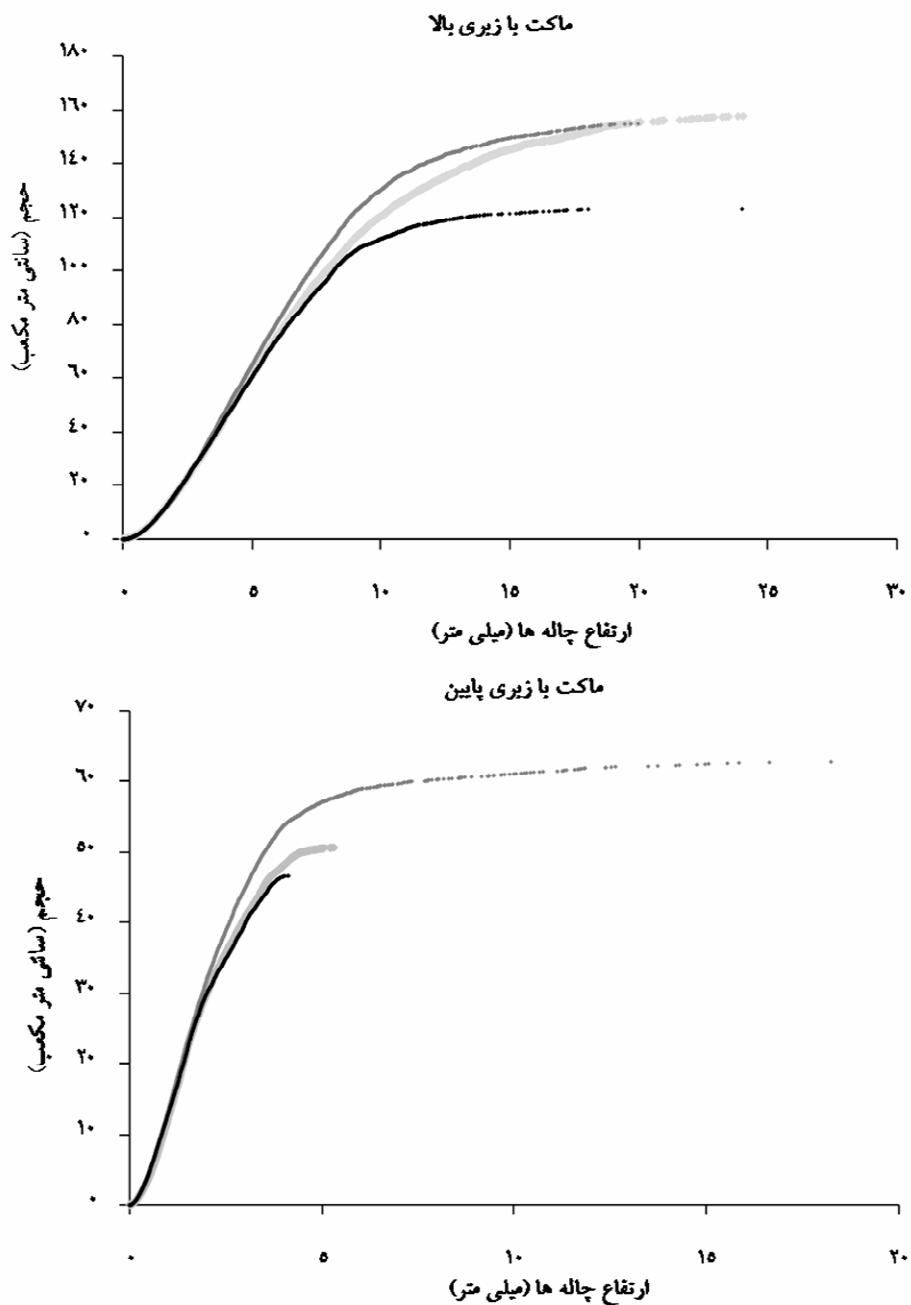
دقیق‌ترین روش محاسبه حداقل نگهداشت سطحی (Maximum Depressional Storage) خاک با استفاده از مدل رقومی دقیق از زمین می باشد. این کار با استفاده از الگوریتم های پر شدن چاله ها (۱۳) و یا خالی کردن چاله ها (۱۹) انجام می پذیرد. در نرم افزارهای GIS معمولاً از الگوریتم پرکردن و حذف چاله ها استفاده می کنند. در این تحقیق با استفاده از یک نرم افزار GIS برای هر مدل رقومی زمین، مدل رقومی بدون چاله آن نیز به

جدول ۸. میزان MDS محاسبه شده برای دو روش برای هر ماکت بر حسب میلی‌متر

روش ماکت	لیزری	استرئو تکرار اول	استرئو تکرار دوم
زیری بالا	۰/۷۸	۰/۷۶	۰/۶۱
زیری پایین	۰/۲۳	۰/۳۱	۰/۲۵

شکل ۱۳. نمودار تجمعی میزان مساحت سهیم در ایجاد حد اکثر نگهداشت سطحی با توجه به ارتفاعات چاله‌ها

شکل ۱۴. نمودارهای میزان حجم آب ذخیره شده توسط چاله‌ها

می‌باشد که همین امر باعث تخمین کمتر از واقعیت گردیده است. در ماقط با زیری پایین نیز در تکرار اول به علت وجود چاله‌ایی با ارتفاع زیاد میزان MDS بیشتر از میزان واقعی تخمین زده شده است.

شکل ۱۴ تفاوت بین عملکرد دو روش را روشن‌تر نشان

در نمودار شکل ۱۳ مشاهده می‌شود؛ در ماقط با زیری بالا و پایین به ترتیب ۷۹ و ۷۴ درصد از زمین فاقد چاله بوده و در تشکیل نگهداشت سطحی سهمی ندارند.

در ماقط با زیری بالا در تکرار دوم تعداد چاله‌ایی با ارتفاع پایین بالاتر و بالعکس فاقد چاله‌ایی با ارتفاع بالای ۱۸ میلی‌متر

هر کدام از این روش‌ها دارای مزایای مربوط به خود می‌باشند. روش لیزری زمان زیادی می‌برد (به عنوان مثال برای یک ماکت ۱ متر مربع در حدود ۲ ساعت وقت نیاز است که البته با پیشرفت‌های حاصل شده کمتر شده است) در حالی که روش فتوگرامتری روشی سریع‌تر می‌باشد. به عنوان نمونه ممکن است بتوان از این روش در حین بارندگی برای بررسی بیشتر فرآیند رواناب - نفوذپذیری و تغییرات آب نگهداشت سطحی استفاده کرد که به نظر می‌رسد تا کنون مقاله‌ای در این مورد ارائه نشده است. در هر دو روش داده‌ها بعد از برداشت باید پردازش شوند که زمان زیادی مخصوصاً در روش فتوگرامتری می‌طلبد. استفاده از روش لیزری به صورت میدانی بسیار مشکل است در حالی که روش فتوگرامتری را می‌توان در تمامی فضاهای استفاده کرد.

در نهایت با توجه به نتایج این تحقیق روش فتوگرامتری دارای دقت و صحت مورد نیاز برای مطالعه خصوصیات سطحی خاک می‌باشد که تأیید کننده مطالعه تاکونه و سیارلیتی (۲۴) نیز می‌باشد. البته به علت فقدان مطالعات گسترده در این روش آنالیز این روش در حال حاضر میسر نمی‌باشد و نیاز به مطالعات بیشتری وجود دارد.

با توجه به این که در اکثر مطالعات نیاز به ارتفاع نسبی می‌باشد، نتایج به دست آمده رضایت‌بخش می‌باشد. البته احتمال داده می‌شود که خطای سیستماتیک موجود به علت ناکافی بودن نقاط شاهد می‌باشد. بنابراین در مطالعات بعدی بایستی تعداد نقاط کافی برای تمامی سطح با دقت بالا تعیین شود.

در آخر پیشنهاد می‌شود برای بررسی دقت این روش روی خاک لخت و پارامترهای مختلف خاک در مزرعه مورد آزمایش قرار گیرد. از طرف دیگر تاکنون این روش در شرایط بارندگی به منظور بررسی فرایند تشکیل رواناب و فرسایش مخصوصاً بررسی تغییرات نگهداشت سطحی در حین بارندگی مورد مطالعه قرار نگرفته است که زمینه مناسبی برای ادامه تحقیقات می‌باشد.

می‌دهد. میزان حجم آب تجمع یافته در هر شش مورد در چاله‌هایی با ارتفاع پایین همپوشانی بسیار خوبی دارند. تفاوت در چاله‌هایی با ارتفاع بالاتر می‌باشد. در نمودار سمت چپ ماکت با زیری بالا در تکرار دوم (فقدان چاله‌هایی با ارتفاع بالا) و در نمودار سمت راست ماکت با زیری پایین تکرار اول (وجود چاله‌هایی با ارتفاع بالا) هر دو در قسمت انتهایی بیشترین اختلاف را با بقیه موارد دارند. چیزی که نیاز به مطالعه در موارد با زیری‌های شدیدتر را نشان می‌دهد.

بحث و نتیجه‌گیری

پارامترهای متفاوتی از سطح خاک مانند ارتفاع، شب و ضربی زیری تصادفی به منظور مقایسه دو روش فتوگرامتری و لیزری به کار رفت. نتایج به دست آمده نشان داد که روش لیزری روش دقیق‌تری بوده و با توجه به میزان تفکیک پذیری برابر جزئیات بیشتری را ثبت می‌کند؛ و حتی می‌تواند ریزدانه‌ها و فضای خالی بین آنها رانیز به دست دهد اما روش فتوگرامتری نیز می‌تواند حالت کلی سطح خاک را نشان دهد، و در بعضی قسمت‌ها با دقت بالایی میزان ارتفاع را به دست آورد. به طور کلی روش لیزری قادر به ثبت دقیق حاشیه‌های کلوخه‌ها و ارتفاعات نمی‌باشد. مدل رقومی زمین با روش فتوگرامتری دارای سطوح نرم‌تری می‌باشد؛ مخصوصاً در ماکت با زیری نرم که باعث تغییر جهت چولگی نیز شده است.

هر دو روش در بررسی میزان ضربی زیری تصادفی دقت نسبتاً برابری داشته که نشان می‌دهد در به دست آوردن بعضی از خصوصیات سطح خاک این دو روش را می‌توان جایگزین هم قرار دارد. از طرفی میزان نگهداشت سطحی نیز بسیار نزدیک به واقعیت می‌باشد. در این مطالعه برخلاف اظهار جست و کلیک (۱۱) میزان نگهداشت سطحی در یک مورد ۲۴ درصد بیش از میزان واقعی آن به دست آمد. علت اصلی تخمین بالا و یا پایین تر از میزان واقعی را می‌توان در تعداد چاله‌هایی با ارتفاع بالا مشاهده کرد.

منابع مورد استفاده

1. Allmaras, R.R., R.E. Burwell, W.E. Larson and R.F. Holt. 1966. Total porosity and random roughness of the interrow zone as influenced by tillage. USDA Conservation Research Report 7.
2. BOIFFIN, J. and P. F. 1988. Influence des systèmes de culture sur les risques d'érosion par ruissellement concentré: II - Evaluation des possibilités de maîtrise du phénomène dans les exploitations agricoles. *Agronomie* 745-756.
3. Darboux, F. and C. Huang. 2003. An instantaneous-profile laser scanner to measure soil surface microtopography. *Soil Sci. Soc. Am. J.* 67:92-99.
4. Fox, D.M., Y. Le Bissonnais and A. Bruand. 1998. The effect of ponding depth on infiltration in a crusted surface depression. *CATENA* 32:87-100.
5. Jester, W. A. Klik, G. Hauer, B. Hebel and C.C. Truman. 2001. Rainfall and Surface Roughness Effects on Soil Loss and Surface Runoff ASAE International Symposium, Soil Erosion Research for the 21st Century, Honolulu.
6. Gascuel-Odoux, C. and P. Bruneau. 1990. A morphological assessment of soil microtopography using a digital elevation model on one square metre plots. *CATENA* 17:315-325.
7. Govers, G., I. Takken and K. Helming. 2000. Soil roughness and overland flow. *Agronomy* 20:131-146.
8. Huang, C. and J. M. Bradford. 1990. Depressional storage for Markov-Gaussian surfaces. *Water Resour. Res.* 26 2235-2242.
9. Huang, C., W. E.G., T. E.G. and B. A. 1988. A noncontact laser system for measuring soil surface topography. *Soil Sci. Soc. Am. J.* 52:350-355.
10. Huang., C. and B. J.M. 1992. Applications of a laser scanner to quantify soil microtopography. *Soil Sci. Soc. Am. J.* 56:14-21.
11. Jester, W. and A. Klik. 2005. Soil surface roughness measurement--methods, applicability, and surface representation. *CATENA* 64:174-192.
12. Jetten, V., J. Boiffin and A. DeRoo. 1996. Defining monitoring strategies for runoff and erosion studies in agricultural catchments: A simulation approach. *European J. Soil Sci.* 47: 579-592.
13. Kamphorst, E.C. and Y. Duval. 2001. Validation of a numerical method to quantify depression storage by direct measurements on moulded surfaces. *CATENA* 43:1-14.
14. Kamphorst, E.C., V. Jetten, J. Guerif, J. Pitkanen, B.V. Iversen, J.T. Douglas and A. Paz. 2000. Predicting depressional storage from soil surface roughness. *Soil Sci. Soc. Am. J.* 64:1749-1758.
15. Kuipers, H. 1957. A reliefmeter for soil cultivation studies. *Netherland J. Agric. Sci.* 5:255-262.
16. Linsley, R.K.J., M.A. Kohler and J.L.H. Paulhus. 1947. Applied Hydrology. Applied Hydrology, New-York, USA.
17. Mitchell, J.K. and J. B.A. 1976. Micro-relief depression storage: analysis of models the depth-storage function. *Water Resour. Assoc.* 12:1205-1221.
18. Onstad, C.A. 1984. Depresional storage on tilled soil surfaces. *Trans. ASAE* 27:729-732.
19. Planchon, O. and F. Darboux. 2001. A fast, simple and versatile algorithm to fill the depressions of digital elevation models. *CATENA* 46:159-176.
20. Robichau, P.R. and M. Molnau. 1990. Measuring soil roughness changes with an ultrasonic profiler. *Trans. ASAE* 33:1851-1858.
21. Römkens, M.J.M., S. Singarayar and C. J. Gantzer. 1986. An automated non-contact surface profile meter. *Soil and Tillage Res.* 6:193-202.
22. Saleh, A. 1993. Soil Roughness Measurement - Chain Method. *J. Soil and Water Conserv.* 48:527-529.
23. Taconet, O. and V. Ciarletti. 2007. Estimating soil roughness indices on a ridge-and-furrow surface using stereo photogrammetry. *Soil and Tillage Res.* 93:64-76.
24. Ullah, W. and W.T. Dickinson. 1979. Quantitative description of depression storage using a digital surface model, I. Determination of depression storage. *J. Hydrol.* 42:63-75.
25. Ziarati. T., S. Ruy, M. Mirzaei and O. Juin. 2007. Caractériser les possibilités de la stéréophotographie pour le suivi de différents indices de rugosité sous l'action des pluies, Rapport de Stage M1 TSA,INRA d'Avignon.
26. Zribi, M. 1998. Développement de nouvelles méthodes de modélisation de la rugosité pour la rétrodiffusion hyperfréquence de la surface du sol, Thèse de l'Université Paul Sabatier, Toulouse.